

prea mult plinset, cu prea exagerată lamentare și care scoate puțin personajul din limitele atmosferei mai puțin grave, stabilită inițial de regizorul spectacolului. I se mai poate reproșa, de asemenea, machiajul făcut în pripă, cu marginea perucii insuficient estompată, care alterează de fapt prospețimea spectacolului de care vorbeam.

La aceasta s-ar adăuga unele scăpări neartistice, cum ar fi scobitul cu degetele în gură, după masa copioasă pe care o consumă cu Tache, amănunt care e departe de a sugera — așa cum probabil s-a gândit actorul — caracterul popular al personajului și care a trezit dezaprobarea unor spectatori.

Dacă în interpretarea lui Tache, M. Meureuță a făcut dovada talentului său robust, reliefând cu savoare chipul moldoveanului morocănos dar mucalit, nu același lucru se poate spune despre Chiriță Misail, în a cărui interpretare Cadir a apărut șters, monoton, cufundat într-o tristețe permanentă, în care nu s-au intuit și cele câteva accente de vioiciune pe care acțiunea acestui personaj le solicită, ceea ce, în consecință, a dus la punctarea spectacolului cu o notă de oboseală. Nuanța nedorită de oboseală și mai ales de plictis, a subliniat-o cu ostentație și tânărul Mircea Albulescu, care, adevărat, în rolul ingrat și slab caracterizat al lui Ionel, nu a putut face dovada darurilor sale creatoare, dar care, prin lipsa de interes pe care a manifestat-o față de acțiunea scenică, a adus în spectacol o notă de degradare și de îmbătrânire prematură a acestuia. În interpretarea lui Mircea Albulescu, Ionel a fost golit de conținut; actorul a rostit mecanic replicile, ba, uneori, a și diformat linia personajului, fie răstindu-se neîndreptățit

și deosebit de brutal la Tache și Ianke, fie rîzînd fals și exagerat de prelungit, fapt care a surprins chiar pe partenerii săi. Imaginea lui Ionel, în fond un băiat modest și liniștit, apare din această cauză diformată, cu o tentă de lichelism de mahala, cinic și nepăsător la zbciumul alor săi. Această nepăsare s-a resimțit cu deosebire în atitudinea disprețuitoare față de rol — în replicile rostite cu minile vîrte în buzunare, cu spatele la celelalte personaje, fie într-o rînă, frămîntîndu-se pe picioare sau marcînd cu un singur picior un tremur nervos, fie trăgînd ochiade în sală, fie mimînd o tristețe de cabotin, fie îngăduindu-și libertăți ieșite cu totul din cadrele artisticului: să ceară pe ascuns unui partener, o cutie de chibrituri ca să-și aprindă o țigară sau, și mai rău, să „glumească“ cu partenerul, repezindu-se la Ianke, sub pretext că-l ajută să-și facă nodul la cravată (momentul în care Ianke se îmbracă spre a cinsti sosirea Anei), și să-l strîngă atît de puternic, încît G. Aurelian, congestionat, a fost nevoit să protesteze cu voce tare și vizibil în scenă.

Asemenea „amănunte“ care, pentru unii, ar părea poate „nevinovate“ (dacă nu inerente unui spectacol care a atins o cifră-record de reprezentații), contribuie la degradarea lui. Atragem de aceea atenția Teatrului Municipal, care în general își menține spectacolele la o înaltă ținută ideologică și artistică, să controleze și spectacolele ce se apropie de impresionanta cifră de 400 de reprezentații, spre a preîntîmpina apariția unor atari manifestări, întrucît, chiar izolate, ele pot compromite imaginea de ansamblu a unui spectacol și știrbi aprecierea atît de pozitivă de care spectacolul s-a bucurat pînă acum.

UN SPECTACOL CARE TREBUIE ÎMPROSPĂTAT

Teatrul Tineretului: *Inșir-te mărgărite* de Victor Eftimiu

Alături de câteva spectacole noi: *Partea leului*, *Nila toboșora*, *Prinț și cerșetor*, pe afișul Teatrului Tineretului figurează spectacolul *Inșir-te mărgărite*, care numără la acest teatru mai mulți ani de viață scenică. Dacă admitem că în spectacolele care au trecut prin focul trierilor îndelungate, publicul vede confirmarea consecvenței crezului de creație al colectivului teatral, devotamentul său în căutările ideo-

logico-artistice, atunci, pe bună dreptate, ne îndurerează atitudinea neglijentă a Teatrului Tineretului față de această realizare a sa, care nu s-a bucurat nici la premieră, nici pe parcurs, de afirmarea vreunui crez artistic. S-ar fi cerut în valorificarea poemului feeric al lui Victor Eftimiu un crez artistic, pentru că, în sfîrșit, el reprezenta o „piesă pe profil“, venea să răspundă unei necesități de re-

portorii, se adresa micilor și tinerilor spectatori care, ce-i drept, nu se întilnesc la Teatrul Tineretului cu prea multe piese pe măsura înțelegerii lor... Care a fost însă soarta acestui poem? Reapărut pe scena Teatrului Tineretului într-o formulă scenică rigidă și greoaie, fără farmec și fără strălucire, era de așteptat ca pe parcurs să câștige prospețime, sprinteneală, poezie și celelalte atribute artistice care să îndreptățască reprezentarea sa. Acest lucru nu s-a întimplat. La cea de a 132-a reprezentare a spectacolului venim și spulberăm fărăm de credință a cronicarului, care la premieră încă spera, scriind că: „poate este vorba de o pasageră neglijență, de o pauză momentană a fanteziei, care-și adună undeva în taină, puterile pentru a izbucni în curînd cu sporită vigoare... cu sporită exigență...” Zadarnică așteptare! Nădejdea cronicarului nu s-a întilnit de data asta cu vreun crez al teatrului. Spre dezamăgirea noastră, trebuie să mărturisim că teatrul n-a ținut cont de nici una din observațiile semnalate la premieră și că astăzi lipsurile spectacolului transpar cu și mai multă vehemență. S-au reproșat atunci actorilor țipetele excesive, vorbirea brutală și stridentă. Întrecîndu-se parcă să ajungă în acest sens culmile cele mai înalte, actorii au transformat acest spectacol într-o adevărată competiție de strigăte. Recordul îl deține, și de data aceasta, actrița Maria Burbea, care — în rolul Vrăjitoarei — nu utilizează nici un alt mijloc de expresie decît acțiunea verbală și, profitînd de vocea sa puternică și sonoră, demonstrează în tiradele pe care le rostește în prim-plan, în fața scenei, că poate într-adevăr atinge culmea. Prin această manieră de joc exterioară, naturalistă, neartistică în fond, actrița plătește tribut vechilor maniere de teatru pe care nu le dorim reînviat pe scena unui teatru nou și mai ales nu le dorim propagate de pe scena unui teatru care se cheamă al tineretului. Ne îngrijorează cu atît mai mult asemenea manifestări, cu cît am observat că o seamă de tineri intrați să dubleze diferite roluri în acest spectacol — Ion Cosma (Buzdugan), Mircea Anghelescu (Făt-Frumos) — s-au molipsit

de această manieră veche, folosind în conținutul personajelor lor, mijloace pur exterioare, rostind versurile cu emfază, fără trăire sinceră, neurmărind ideea versului, ci rostindu-l după ureche, ridicînd glasul sau coborîndu-l absolut la întimplare, preocupați mai mult de propria lor încîntare decît de aceea a spectatorului.

Revenim asupra valabilității observației făcute la premieră tînărului actor Ion Ciprian, a cărui răzgîială în rolul lui Păcală a devenit mai mult decît supărătoare prin îngroșarea cu mijloace ieftine, de șarjă, a acestui personaj popular, plin de farmec și poezie, care, golit de adevărul său conținut, s-a transformat pe scena Tineretului într-un soi de paiată. Considerăm lipsa de interes a acestui actor pentru menținerea în limitele artistice a personajului său, ca o flagrantă încălcare a unei elementare ținute artistice, o sfidare a propriului său talent.

În general, se poate spune că interpretii din acest spectacol au pierdut din vedere ideea poemului, urmărirea drumului lui Făt-Frumos în căutarea Ilenei Cosînzene, a afirmării binelui și a înfrîngerii răului. Cele cîteva momente de tensiune pe care inițial spectacolul le avea, încordarea luptei dintre Zmeu, Vrăjitoare, pe de o parte, și Făt-Frumos, Sorina, pe de alta, și-au pierdut interesul, iar scenele de duel, încrucișările de spade au devenit prilejuri hazlii, prin lipsa de participare a interpretilor, care pufnesc în rîs și simulează în scribă trei lovituri de spadă.

În acest ansamblu de interpretări mediocre, unde adevărul sentimentelor a fost înlocuit prin șablon, iar expresivitatea scenică prin exagerări și șarjări, încercările unor actori conștiințioși, ca Gh. Păunescu (Voie bună), M. Andreescu (Apă dulce), Lucreția Racoviță (Sorina), de a apărea simpli și firești rămîn fără ecou.

Creдем că intră în îndatoririle acestui teatru verificarea poziției asupra acestui spectacol, și în măsura în care Teatrul îi socotește încă utilă reprezentarea, să-i acorde repetiții pentru o eventuală îmborsărire, dacă turnarea într-o formă nouă, mai ingenioasă și mai vie, nu e posibilă.

Valeria Ducea